

רע"פ 3574/16 - זבולון צופיוף נגד עיריית ירושלים, מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3574/16

כבוד השופט ס' גוברמן
זבולון צופיוף

לפני:
המבקש:

נגד

1. עיריית ירושלים
2. מדינת ישראל

המשיבות:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים מיום 10.3.2016 בע"פ 4985-12-15
שניתן על ידי כבוד השופט מ' יועד הכהן

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט מ' יועד הכהן) בע"פ 4985-12-15 מיום 10.3.2016, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (השופטת ת' נמרודי) בת"פ 4436/12 מיום 5.8.2015 וגזר דינו מיום 26.10.2016.

2. המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של ביצוע שימוש הטעון היתר לפי סעיפים 145(א) ו-204(א) לחוק התכנון והבניה, השתכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה); ולפי תקנה 1(1) לתקנות התכנון והבניה, עבודה ושימוש הטעונים היתר, התשכ"ז-1967. בגין עבירה זו, בית המשפט לעניינים מקומיים גזר את עונשו של המבקש - בהתאם להסדר אליו הגיעו הצדדים - והשית עליו קנס בסך של 48,000 ש"ח; התחייבות בסך של 48,000 ש"ח להימנע מעבירה על פי הוראות סעיפים 145, 204 או 210 לחוק התכנון והבניה למשך 24 חודשים; והתאמה של הבנייה לתוכניות ולהיתרי בנייה החלים באזור, לרבות בדרך של הריסה.

3. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו. באשר להכרעת הדין, בית המשפט המחוזי מצא כי ערעור המבקש מעלה 4 שאלות עיקריות: (א) האם עומדת לו "חנינה" בהתאם לחוק החנינה, התשכ"ו-1967 (להלן: חוק החנינה); (ב) האם עומדת לו טענת "הסיכון הכפול" המחייבת את ביטול כתב האישום בעניינו; (ג) האם עומדת לו דוקטרינת "הגנה מן הצדק" המצדיקה את זיכוי; ו-ד) האם די בראיות שהוצגו בבית המשפט לעניינים מקומיים לצורך הרשעתו. לאחר שבחן בפירוט טענות אלה, בית המשפט המחוזי קבע כי דינן של כלל הטענות להידחות. בנוסף, באשר לגזר הדין, בית המשפט המחוזי ציין כי לא מצא כל טעם להקל בעונשו של המבקש, בפרט עת נגזר בהתאם להסכמות בין הצדדים.
4. בבקשה שלפניי, עותר המבקש מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וזאת, משום שלשיטתו, בית המשפט המחוזי לא התייחס לחלק ניכר מטענותיו – המשפטיות והעובדתיות – אשר היה בהן כדי להצדיק את קבלת ערעורו. בנוסף לכך, המבקש טוען כי אף נפלו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מספר טעויות באופן המצדיק את קבלת בקשתו לדיון בגלגול שלישי.
5. לאחר שעיינתי בטענות המבקש שהועלו בבקשת רשות הערעור ובנימוקים הנוספים שהוגשו מטעמו, ולאחר שבחנתי בקפידה את הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים ואת פסק דינו של בית המשפט המחוזי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). נחה דעתי כי במקרה שלפניי, בקשתו של המבקש אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות או שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים את קבלה, וכל עניינה הוא בעניינו הפרטי של המבקש. יתרה מזאת, הרי שמכלול טענותיו מושא בקשה זו כבר נטענו בפני בית המשפט המחוזי ונידונו בהרחבה, ואיני מוצא כל מקום להתערבות בפסק דינו. משכך, דין הבקשה להידחות.
6. סוף דבר, הבקשה נדחית.
- ניתנה היום, ג' באב התשע"ו (7.8.2016).

ש ו פ ט